

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

Václav Herrmann

Scénář k audioreportáži

Zpracovali: Magdalena Bartošová, Adéla Rejmonová, Jakub Škvrna, Adam Křižanec, Zuzana Janoušková, Filip Vachek

Vyučující: Mgr. Martina Zuzánková

Škola: Základní škola Mladá Boleslav, Dukelská 1112, příspěvková organizace

„Měl jsem vždycky touhu, udělat nějakou dlouhou cestu.“ Tato slova, která vyslovil Václav Herrmann, si vybavíme ještě teď, když si vzpomeneme na naše setkání. Než však začneme o jeho zahraničních cestách, musíme se zastavit u jedné osudové cesty v Praze...

Měl jsem zaměstnání šikovné, jezdit do Prahy autobusem městskou hromadnou dopravou. Já měl ještě z vojny trojku, tzv. trojku – řidičák, to znamená nákladáky, takže jsem si to tam během měsíčního kurzu doplnil na autobus. No a pak jsem tam ty tři roky jezdil autobusem.

Jednoho dne se však přihodilo něco, co rozhodlo o změně jeho povolání.

Je zelená a já jsem jel Ikarusem, to je ten dlouhý autobus, plně naloženým a přede mnou jel malý „fiátek“, nějaký starší člověk. Já bych býval ještě projel na tu oranžovou, byl jsem rozjetý, ale on ten strejce v tom fiatu na to dupnul. A já byl najednou za ním. Teď co s tím autobusem, panejo, to je nějaká váha. Všichni andělé (a co jich je) stáli při mně, tak jsem strhnul volant a vjel jsem přes ty obrubníky, to mě trochu zbrzdilo.

Naštěstí se nikomu nic nestalo. Jen pro pana Herrmanna to bylo jasné znamení, že má dělat něco jiného. A tak se stal neuvolněným starostou v Žerčicích. Díky tomuto povolání mohl cestovat, a to pěšky – cesta do Francie mu trvala padesát šest dní.

Já jsem se vydal na dvouměsíční pěší túru ze Žerčic k moři. Chtěl jsem dojít až do Marseille, ale tam už jsem pak nedošel a skončil jsem v podstatě ve městě Hyères.

Francouzsky pan Herrmann uměl jen pár slovíček, přesto se domluvil.

Německy se jakžtakž domluvím. Ale ve Francii, já jsem znal asi pět, šest, osm slovíček - Bonjour, monsieur, l'usine – to je továrna a l'travail, to je pracovat. Ale kupodivu jsem se domluvil i s policajtama.

Chtěli po něm doklady, když ho viděli na louce, jak zutý svačí. Mysleli si, že je to asi nějaký vandrák.

Došli ke mně a teď co chtěj, tak ukazovali: „Pasport, pasport.“ Víím, co to je, tak jsem jim ukázal pas. A když jsem šel pěšky přes Švýcarsko, chtěl jsem tam mít razítka jako pro doklad, ale ten celník na švýcarsko-francouzské hranici spal. Tak klepu, klepu. On se vzbudil, mžoural na mě a já povídám mu: „S'il vous plaît Stempel.“

Celník na něj pouze zavrčel a pan Herrmann musel pokračovat bez razítka. Když ho pak kontrolovali policisté ve Francii, našli v pase razítka ze švýcarských hranic, ale bylo již tři roky staré. Velice se divili, jak to že je tak dlouho ve Francii.

Pan Herrmann končil o svém cestování slovy poustevníka Ivana od spisovatele Nepila:

„Nevíš, jak je lidská hlava lehká, když v ní není nic víc, než jak sehnat co do huby.“

